

Højesteret: Krav på erstatning forældet under advokatrepræsentation

Advokat erstatningsansvarlig for forældelse af krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erhvervs-evnetab. Det har Højesteret afgjort i dom af 21. september 2020, hvor skadelidte var repræsenteret af advokat Karsten Høj.

Om sagen og dens forløb

Vores klient kom til skade ved et færdselsuheld den 5. februar 2009, da han på motorcykel blev ramt af en bil, der var ansvarsforsikret hos Alm. Brand. Sagen angik, om der i den periode, hvor vores klient var repræsenteret i sagen over for Alm. Brand af advokat B, indtrådte forældelse af krav om erstatning for tab af erhvervsevne og tabt arbejdsfortjeneste. I bekræftende fald var der enighed om, at den tidligere advokat skulle betale den erstatning, som vores klient ville have været berettiget til.

Efter at have udbetalt godtgørelse for svie og smerte og varigt mén med 8 % afviste Alm. Brand i januar 2011, at der var årsagssammenhæng til yderligere gener og dermed til et højere mén end allerede betalt, og at skaden kunne begrunde et erhvervsevnetab. På det tidspunkt var skadelidte under arbejde i september 2010 udsat for et overfald, der havde forværret hans i forvejen bestående gener. Han var sygemeldt, men modtog fortsat fuld løn.

Da skadelidte mente, at det varige mén burde fastsættes højere, og at færdselsuheldet var årsag til nedsat erhvervsevne, bad hans advokat om, at sagen blev forelagt Arbejdsskadestyrelsen til vurdering. Sagen var således på det tidspunkt fortsat under behandling.

I maj 2011 blev skadelidte afskediget til fratræden med udgangen af august måned og dermed lønophør pr. 1. september 2011. Efter arbejdsprøvning blev han i foråret 2012 visiteret til fleksjob. Inden Arbejdsskadestyrelsen i september 2013 afgav deres udtalelse, havde Erstatningsnævnet tilkendt skadelidte ret til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste fra 1. september 2011 og frem, da de fandt, at årsagen til indtægtstab var overfaldet (arbejdsskaden). I udtalelsen fra Arbejdsskadestyrelsen blev det varige mén som følge af færdselsuheldet vurderet til 5 % og erhvervsevnetabet til < 15 %.

Uden aftale med Alm. Brand bad advokat B Arbejdsskadestyrelsen om at foretage en revurdering og vedlagde bl.a. skadelidtes egen redegørelse for, at færdselsuheldets følger havde betydet, at han ikke siden det havde kunne arbejde i fuldt omfang, og at begge skader havde medvirket til, at han var endt i et fleksjob. Alm. Brand meddelte i november 2013 Arbejdsskadestyrelsen og advokat B, at de var enige i vurderingen, der jo var helt på linje med deres egen tidligere vurdering af følgerne efter færdselsuheldet.

Advokat B rettede reelt først på ny henvendelse om sagen til Alm. Brand i efteråret 2015 (efter ca. 2½ år), da Ankestyrelsen havde afgjort, at skadelidte som følge af arbejdsskaden (overfaldet) ikke var påført et erhvervsevnetab på minimum 15 %. Dog havde Alm. Brand en enkelt gang spurgt Arbejdsskadestyrelsen til status, hvilket kunne tolkes således, at de ikke havde afsluttet sagens behandling hos dem.

Afgørelsen i arbejdsskadesagen tydede på, at årsagen til den nedsatte erhvervsevne var færdselsuheldet, men Alm. Brand afviste yderligere krav overfor advokat B med henvisning til, at disse var forældede.

Herefter udtrådte advokat B af sagen i februar 2016, hvorefter Elmer Advokater overtog repræsentationen af skadelidte. AES vurderede efterfølgende, at det fulde erhvervsevnetab på 65 % var en følge af færdselsuheldet, og derfor blev krav om erstatning for det og tabt arbejdsfortjeneste gjort gældende mod advokat B. Et samlet krav på ca. 3 mio. kr.

Højesteretsdom indeholder en endnu mere udførlig sagsfremstilling, der kan læses via link til dommen nedenfor.

Forældelsesreglerne

Når ansvarsforsikringselskabet, som her, hæfter direkte overfor skadelidte, finder forsikringsaftaleloven (FAL) § 29, stk. 5 anvendelse. Efter den regel afbrydes forældelsesfristen (3 år) foreløbigt på det tidspunkt, skaden (færdselsuheldet) anmeldes til forsikringselskabet. Denne foreløbige afbrydelse ophører, når selskabet helt eller delvist afviser de krav, som skaden giver anledning til. Herefter løber der en 1-årig tillægsfrist inden, der indtræder forældelse. Så længe skaden er under behandling kan der således ikke indtræde forældelse.

Endvidere gælder, at hvis der inden forældelsesfristens udløb er indledt forhandlinger om fordringen mellem skyldneren og fordringshaveren, følger det af forældelseslovens § 21, stk. 5, at forældelse tidligst indtræder 1 år efter det tidspunkt, hvor forhandlingerne må anses for afsluttet. Det er her skadelidte, der skal bevise, at der er indledt forhandling, mens det er forsikringselskabet, der skal bevise, at de er afsluttede.

Højesteretsdom

Højesteret finder efter det beskrevne forløb og bevisførelsen i øvrigt, at Alm. Brands brev af 11. november 2013 må forstås således, at selskabet fastholdt sit tidligere afslag af 26. januar 2011 på at betale erstatning for tab af erhvervsevne på grund af manglende årsagssammenhæng mellem færdselsulykken og As helbredsmæssige og erhvervsmæssige situation, og at forhandlingerne om kravet på erstatning for tab af erhvervsevne var afsluttet.

Det samme fandt Højesteret gjaldt for kravet om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, da afvisningen af krav om erstatning for varigt indtægtstab (erhvervsevnetab) konkret må anses for også at omfatte krav om erstatning for det midlertidige indtægtstab. Det gjaldt også selvom, der ikke på det tidspunkt var rejst et krav om tabt arbejdsfortjeneste. Advokat B havde det synspunkt, at det dermed ikke var afvist.

Dermed begyndte 1-årsfristen efter både FAL § 29, stk. 5 og FOL § 21, stk. 5 at løbe den 11. november 2013, og derfor indtrådte der forældelse af disse krav, mens advokat B repræsenterede skadelidte.

Endelig gjorde advokat B under sagen gældende, at krav på tabt arbejdsfortjeneste som følge af færdselsuheldet først opstod den 30. november 2013, da skadelidte frem til den dato af Erstatningsnævnet var tilkendt erstatning for det til da fulde indtægtstab som følge af arbejdsskaden. Skadelidte blev derfor først bekendt med kravet og hvem det skulle gøres gældende overfor efter det tidspunkt, jf. suspensionsreglen i FOL § 3, stk. 2. Også det afvist Højesteret, da *skadelidte og advokat B i mere end 3 år før Bs udtræden af sagen havde et sådant kendskab til den mulige sammenhæng mellem færdselsuheldet og skadelidtes helbredsmæssige og erhvervsmæssige situation, at der var fornødent grundlag for at rejse krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste over for Alm. Brand. Advokat B havde da også på vegne af A allerede i 2011 rejst krav over for Alm. Brand om erstatning for tab af erhvervsevne.*

Elmers kommentarer

Det forekommer ikke rimeligt, at skadelidte skal trækkes igennem en retssag i 3 instanser for at få tilkendt den erstatning, som han er berettiget til, blot fordi der ikke kan opnås enighed, om hans krav overfor den ansvarlige skadevolders forsikringsselskab var forældede eller ej, og dermed om det selskab eller den tidligere advokat skulle betale. Man kan ønske sig, at der i den slags sager sker udbetaling til skadelidte, og så må det efterfølgende afklares, hvem der endeligt skal betale.

En anden årsag til, at sagen endte helt i Højesteret er, at Alm. Brand ikke klart og utvetydigt meddelte skadelidtes advokat, at de efter fremkomsten af Arbejdsskadestyrelsen udtalelse i september 2013 afsluttede behandlingen af sagen og dermed afviste de mulige krav, som skadelidte måtte mene sig berettigede til. Havde de formuleret sig på en mere klar måde, havde der ikke været nogen tvivl om, at tillægsfristen

på 1 år var begyndt at løbe. Og havde den tidligere advokat uændret afventet revurderingen fra Arbejds-
skadestyrelsen, havde der heller ikke været tvivl om, at han dermed var erstatningsansvarlig for den
indtrådte forældelse af kravene. En ensidig forelæggelse (eller genforelæggelse) for AES suspenderer
ikke forældelsesfristen, da det ikke sker som led i (fortsat) forhandling.

Når det nu blev, som det blev, er Højesterets dom et udtryk for, at realiteten kom til at veje tungest. Det
måtte med andre ord have stået advokat B klart, at Alm. Brand ikke ville betale yderligere erstatning, og
de gav heller ikke advokaten anledning til at tro, at de ville genbehandle sagen, når revurderingen forelå.
I den situation burde advokaten have sikret sig Alm. Brands accept af, at de ville afvente revurderingen,
inden sagen kunne betragtes som afsluttet; altså indgået en suspensionsaftale.

Højesterets udførlige dom kan læses her [link](#)